

UOHSX009068J

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0059/2017/VZ-15983/2017/321/OHo

Brno 25. května 2017

V řízení o rozkladu ze dne 23. 3. 2017, doručeném téhož dne Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže navrhovatelem –

- **ROBSTAV stavby k. s.**, IČO 27430774, se sídlem Pražská 483, 397 01 Písek, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 2. 2. 2017 Mgr. Filipem Toulem, advokátem, ev. č. ČAK 12749, se sídlem Lannova 16/13, 370 01 České Budějovice,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0053/2017/VZ-08221/2017/513/JLÍ ze dne 7. 3. 2017, vydanému ve věci přezkoumání úkonů zadavatele –

- **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, IČO 65993390, se sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4 učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „**R6 (D6) Nové Strašecí - Řevničov**“ v užším řízení, jejíž oznámení bylo odesláno do Věstníku veřejných zakázek dne 21. 9. 2016 a uveřejněno tamtéž dne 26. 9. 2016 pod ev. č. zakázky 632641, ve znění opravy uveřejněné dne 7. 11. 2016, do Úředního věstníku Evropské unie bylo oznámení odesláno dne 26. 9. 2016 a uveřejněno dne 29. 9. 2016 pod ev. č. 2016/S 188-337385, ve znění opravy uveřejněné dne 9. 11. 2016 pod ev. č. 2016/S 216-362924,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 90 odst. 5 téhož zákona a na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0053/2017/VZ-08221/2017/513/JLÍ ze dne 7. 3. 2017

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, obdržel dne 3. 2. 2017 návrh navrhovatele - společnosti ROBSTAV stavby k. s., IČO 27430774, se sídlem Pražská 483, 397 01 Písek, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 2. 2. 2017 Mgr. Filipem Toulem, advokátem, ev. č. ČAK 12749, se sídlem Lannova 16/13, 370 01 České Budějovice (dále jen „**navrhovatel**“), na přezkoumání úkonů zadavatele – Ředitelství silnic a dálnic ČR, IČO 65993390, se sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4 (dále jen „**zadavatel**“), učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „R6 (D6) Nové Strašecí - Řevničov“ v užším řízení, jejíž oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 21. 9. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 2. 9. 2016 ev. č. zakázky 632641, ve znění opravy uveřejněné dne 7. 11. 2016, do Úředního věstníku Evropské unie bylo oznámení odesláno dne 26. 9. 2016 a uveřejněno dne 29. 9. 2016 pod ev. č. 2016/S 188-337385, ve znění opravy uveřejněné dne 9. 11. 2016 pod ev. č. 2016/S 216-362924 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Návrh navrhovatele směřoval proti zadávacím podmínkám, resp. požadavkům zadavatele stanoveným v kvalifikační dokumentaci. Navrhovatel v návrhu namítal, že délka lhůty pro doručení žádosti o účast byla nepřiměřeně krátká vzhledem k rozsahu a složitosti veřejné zakázky a že v kvalifikační dokumentaci absentovaly určité technické podmínky. Za diskriminační považuje navrhovatel i vymezení technického kvalifikačního předpokladu v bodu 3.7.1 kvalifikační dokumentace – prokázání zkušeností se stavbou o určitém finančním objemu u zaměstnanců zájemce, kteří by byli na pozici stavbyvedoucího a zástupce stavbyvedoucího. Uvedené pak dle navrhovatele vedlo k omezení okruhu uchazečů, kteří by byli schopni podat žádost o účast v zadávacím řízení. Z uvedených důvodů

¹ Pozn.: Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ustanovení § 26 zákona v návaznosti na ustanovení § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek se nepoužije s ohledem na ustanovení § 273 odst. 1 tohoto zákona.

se navrhovatel domáhal, aby Úřad uložil nápravné opatření spočívající ve zrušení zadávacího řízení na veřejnou zakázku.

II. Napadené rozhodnutí

3. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností vydal Úřad dne 7. 3. 2017 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0053/2017/VZ-08221/2017/513/JLÍ (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým rozhodl tak, že se návrh navrhovatele v části směřující proti obsahu kvalifikační dokumentace zamítá, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření a v části směřující proti postupu zadavatele při poskytnutí dodatečných informací se výrokem II. návrh také zamítá, neboť nebyl podán oprávněnou osobou.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že neshledal, že by při stanovení lhůty pro doručení žádostí o účast došlo ze strany zadavatele k porušení zákona. Úřad se dále zabýval jednotlivými námitkami ohledně absence určitých podmínek v kvalifikační dokumentaci a otázkami předestřeny v návrhu a tyto námitky rovněž neshledal jako opodstatněné. Úřad se podrobně zabýval požadavky zadavatele u osob zajišťujících odbornou způsobilost a neshledal, že by dopad těchto požadavků byl zjevně nepřiměřený důvodům, které zadavatele vedly k vymezení svých požadavků.
5. K výroku II. napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že navrhovatel nepodal námitky proti postupu zadavatele při poskytnutí dodatečných informací, a proto v této části nebyl navrhovatel oprávněnou osobou.

III. Námitky rozkladu navrhovatele

6. Dne 23. 3. 2017 obdržel Úřad rozklad navrhovatele z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 8. 3. 2017. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
7. Navrhovatel uvádí, že v ust. § 56 odst. 3 se uvádí odkaz na § 44 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**stavební zákon**“). Dle tohoto ustanovení stavebního zákona musí být zabezpečeno odborné vedení realizace stavby fyzickou osobou oprávněnou k výkonu vybraných činností ve výstavbě podle zvláštního předpisu. Úřad se přitom nevypořádal s námitkou navrhovatele, že by postačovalo, aby osoba zástupce stavbyvedoucího měla zkušenosti rovněž na pozici zástupce stavbyvedoucího, když dle argumentace Úřadu musí být na této pozici schopna v plné míře stavbyvedoucího nahradit.
8. Dle navrhovatele je dále zřejmé, že odbornou kvalifikací zákonodárce myslel právě autorizaci podle stavebního zákona. Podpůrně vyplývá, co je odbornou kvalifikací ve smyslu zákona, i z ust. § 54 písm. d), které příkladmo odkazuje na zákon č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů.
9. Navrhovatel s Úřadem polemizuje, že kvalifikační požadavky zadavatele neodpovídají rozsahu předpokládanému zákonem a v jeho rozporu tento rozsah rozšiřují. Zákon neumožňuje požadovat po vedoucích pracovnících prokázání finančního objemu realizovaných zakázek, ale onu autorizaci. O finančním objemu zakázek nemusí zaměstnanci vůbec vědět a chybí i záruka, že byl objem prací realizován na požadované pozici a řádně,

proto předmětný kvalifikační požadavek zadavateli k ničemu neslouží a pouze nezákonně zužuje okruh možných uchazečů.

10. K délce lhůty pro doručení žádostí o účast navrhovatel namítá, že jak roste hodnota zakázky, roste též časová náročnost předšmluvních vyjednávání. Navrhovatel porovnává, že lhůta pro podání žádosti je u významné veřejné zakázky o polovinu delší než u veřejné zakázky nadlimitní, proto pokud hodnota předmětné veřejné zakázky je cca 4x finančně objemnější, je i prodloužená lhůta stále neadekvátní. Pokud by byla lhůta delší, mohlo by se o veřejnou zakázku ucházet třeba i 30 dodavatelů, namísto 16 v daném případě. Stanovená lhůta je tedy neadekvátně krátká a neodpovídá předpokládané hodnotě veřejné zakázky a je proto nastavena v rozporu se zákonem.
11. Navrhovatel je také přesvědčen, že předpokládaná cena nebyla stanovena v souladu se zákonem a že se Úřad nevypořádal s námitkou navrhovatele, že v kvalifikační dokumentaci chyběly podstatné informace.
12. K výroku II. napadeného rozhodnutí navrhovatel uvádí, že jsou dodatečné informace součástí kvalifikační dokumentace a tudíž není potřeba podávat námitky pro poskytnutí dodatečných informací jakožto samostatného úkonu.

Závěr rozkladu

13. Navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

IV. Řízení o rozkladu

14. Úřad neshledal důvody pro zrušení nebo změnu svého rozhodnutí dle ust. § 87 správního řádu a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 téhož zákona věc postoupil odvolacímu správnímu orgánu.

Vyjádření zadavatele k rozkladu navrhovatele

15. Dne 3. 4. 2017 Úřad obdržel vyjádření zadavatele ze dne 31. 3. 2017 k rozkladu navrhovatele. Ve svém vyjádření zadavatel uvádí, že poznámka pod čarou nepředstavuje závazné pravidlo pro výklad právního předpisu, navíc odkazuje na předpis, který byl zrušen a takový argument navrhovatele tak zadavatel považuje za „zarážející diletantismus“. Požadavek, aby i zástupce stavbyvedoucího měl zkušenosti s pozicí stavbyvedoucího, zadavatel odůvodňuje tím, že při požadování zkušeností na pozici zástupce stavbyvedoucího není nijak zaručeno, že příslušná osoba někdy vykonávala činnost stavbyvedoucího samotného. Požadavky na profesní kvalifikaci dle zadavatele nelze ztotožňovat s technickými kvalifikačními požadavky, a že lze požadovat pro technickou kvalifikaci i jiné doklady než jen autorizaci dle zadavatele vyplývá z příslušné vyhlášky.
16. Délku lhůty je dle zadavatele nutno posuzovat podle toho, zda je dostatečná pro doručení žádosti o účast a ne podle teoreticky „nejpomalejšího“ zájemce. Lhůtu pro podání žádostí o účast v délce 110 dní i vzhledem k počtu podaných žádostí považuje zadavatel za dostatečnou a připomíná, že neexistuje přímý vztah mezi předpokládanou hodnotou veřejné zakázky a délkou lhůty, a že již 10. 2. 2016 uveřejnil Oznámení předběžných informací. K námitce o chybějících dokumentech pro stanovení předpokládané hodnoty zadavatel uvádí, že se tím již Úřad dostatečně zabýval a navrhovatel nepřináší nic nového.

K vyjádření k námitkám vůči výroku II. napadeného rozhodnutí se zadavatel necítí kompetentní.

17. Zadavatel navrhuje potvrdit napadené rozhodnutí a podaný rozklad zamítnout.

Stanovisko předsedy Úřadu

18. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech, jsem podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
19. Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0053/2017/VZ-08221/2017/513/JLÍ ze dne 7. 3. 2017, rozhodl tak, jak bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. Rovněž s odůvodněním napadeného rozhodnutí jsem se ztotožnil. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

20. Navrhovatel vznáší čtyři okruhy námitek – námitky týkající se technického kvalifikačního předpokladu, námitku týkající se posouzení přiměřenosti lhůty pro doručení žádostí o účast, námitku týkající se informací obsažených v kvalifikační dokumentaci a námitku proti výroku II. napadeného rozhodnutí. Jednotlivé námitky budou pro přehlednost a logičnost vypořádány v posloupnosti obsahu napadeného rozhodnutí.

K přiměřenosti lhůty pro doručení žádostí o účast

21. Navrhovatel nesouhlasí se závěry Úřadu týkajícími se přiměřenosti lhůty pro doručení žádostí o účast a za pomoci matematického úsudku dovozuje, že se jednalo o lhůtu nepřiměřenou vzhledem k předpokládané hodnotě veřejné zakázky. Argumentuje tím, že „*při nadlimitní veřejné zakázce platí nejkratší možná lhůtě 37 dnů a u významné zakázky, která je nejméně cca 2 x dražší platí nejméně o půlku delší zadávací lhůta, je zřejmé, že u téměř 4 x vyšší předpokládané ceně oproti významné zakázce je prodloužená lhůta stále neadekvátní.*“
22. S touto argumentací navrhovatele se není možné ztotožnit. Délka lhůty pro podání žádostí o účast v užším řízení (dále jen „**lhůta**“) nezávisí pouze na předpokládané hodnotě veřejné zakázky, ale reflektuje veškerá specifika konkrétní veřejné zakázky. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky je směrodatná zejména s ohledem na zákonem stanovené minimální lhůty.
23. I Úřad se v této souvislosti nejprve zabýval užším řízením obecně a poukázal tak na specifika druhu zadávacího řízení, ve kterém je veřejná zakázka zadávána. Jedná se totiž o užší řízení, které, jak i Úřad uvedl, se od otevřeného řízení odlišuje tím, že je tvořeno dvěma relativně samostatnými fázemi. Jednotlivé fáze Úřad obsahově popsal a správně určil, vůči které fázi návrh navrhovatele směřoval. Jednalo se o první fázi užšího řízení, tedy o fázi, v níž je prokazováno splnění kvalifikace.

24. Pokud jde o první fázi, jež zadavateli slouží k určení okruhu dodavatelů, kteří mají o plnění veřejné zakázky zájem a kteří jsou objektivně schopni ji splnit, pak na ni dopadá zejména ust. § 28 odst. 1 a 2 zákona.
25. Dle § 28 odst. 1 zákona v oznámení užšího řízení oznamuje zadavatel neomezenému počtu dodavatelů svůj úmysl zadat veřejnou zakázku v tomto zadávacím řízení; oznámení užšího řízení je výzvou k podání žádostí o účast v užším řízení a k prokázání splnění kvalifikace.
26. Podle § 28 odst. 2 věty první a druhé zákona zájemci podávají písemnou žádost o účast a prokazují splnění kvalifikace ve stanovené lhůtě. Po posouzení kvalifikace zájemců zadavatel vyzve zájemce, kteří prokázali splnění kvalifikace, k podání nabídky. Výzvou k podání nabídky pak začíná druhá fáze zadávacího řízení.
27. Kvalifikační dokumentace je dokumentací, která dle § 17 písm. f) zákona obsahuje podrobné požadavky zadavatele na prokázání splnění kvalifikace dodavatele.
28. Zadávacími podmínkami jsou pak dle § 17 písm. l) zákona veškeré požadavky zadavatele uvedené v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, zadávací dokumentaci či jiných dokumentech obsahujících vymezení předmětu plnění veřejné zakázky. Dokumenty je tak třeba vnímat ve vzájemné souvislosti, přičemž zákonem je stanoven okamžik, kdy je zadavatel povinen ten který dokument zveřejnit na svém profilu.
29. Stěžejním dokumentem první fáze je oznámení o zahájení zadávacího řízení, kde je mimo jiné obecně vymezen předmět veřejné zakázky a požadavky zadavatele na prokázání splnění kvalifikace, a kvalifikační dokumentace (či část zadávací dokumentace) obsahující podrobné požadavky zadavatele na prokázání splnění kvalifikace zájemců srov. k tomu § 48 odst. 6 zákona.
30. Dle uvedeného ustanovení, pokud zadavatel v užším řízení, jednáním řízení s uveřejněním nebo soutěžním dialogu nestanoví požadavky k prokázání kvalifikace v zadávací dokumentaci, uveřejní na profilu zadavatele kvalifikační dokumentaci ode dne uveřejnění oznámení zadávacího řízení.
31. Prokázáním splnění kvalifikace zájemců a vyloučení nekvalifikovaných dodavatelů je následně určen okruh kvalifikovaných dodavatelů, kterým je zaslána výzva k podání nabídky, jejíž součástí již musí být zadávací dokumentace. To již představuje druhou fázi užšího řízení, k čemuž se vyjádřím dále.
32. Z uvedeného ale vyplývá, že v první fázi, ve které se nacházelo řízení na veřejnou zakázku, byl zadavatel povinen obecně specifikovat předmět plnění veřejné zakázky, a to takovým způsobem, aby si případní zájemci byli schopni učinit rámcovou představu o charakteru plnění veřejné zakázky. Současně byl zadavatel povinen specifikovat požadavky na prokázání splnění kvalifikace, neboť splnění těchto požadavků je předpokladem pro účast dodavatele ve druhé fázi užšího řízení. Konečně pak byl povinen i stanovit lhůtu pro podání žádosti o účast s ohledem na vše výše uvedené, přičemž limitace minimální délky lhůty je odvozena od předpokládané hodnoty veřejné zakázky.
33. Mezi předpokládanou hodnotou veřejné zakázky a lhůtou ale nemůže existovat přímá úměrnost, jak ostatně uvedl v napadeném rozhodnutí i Úřad. Navrhovatel se sice s tímto závěrem ve svém rozkladu nejprve ztotožňuje, jedním dechem však dovozuje, že nějaká úměra mezi předpokládanou hodnotou veřejné zakázky a lhůtou pro doručení žádosti

existovat musí. Ani s tímto nelze souhlasit, vždy je třeba posoudit konkrétní případ ve všech jeho souvislostech.

34. Není vyloučeno, aby právě pro svá necenová specifika existovala veřejná zakázka s vysokou předpokládanou hodnotou a byla u ní stanovena lhůta kratší než u jiné zakázky s nižší hodnotou, samozřejmě za dodržení zákonem stanovených hranic minimálních lhůt. Délku lhůty totiž ovlivňuje celá řada faktorů a nelze proto na ni aplikovat matematické operace typu přímé úměrnosti či logaritmické funkce apod. To je možné např. při zjišťování úročení financí vložených na bankovní účet, kde jsou předem jasně dané hodnoty, ale u veřejných zakázek je třeba pokaždé zohlednit jiné parametry v závislosti zejména na zadávacích podmínkách stanovených zadavateli.
35. Zadávací podmínky hrají významnou roli pro určení přiměřené, resp. dostatečné lhůty. Úřad v rámci napadeného rozhodnutí dovodil, že s ohledem na § 39 odst. 2 písm. a) zákona ve spojení s § 39 odst. 4 zákona měla lhůta pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení trvat alespoň 56 dní, což následovalo posouzení, přiměřenosti lhůty ve vztahu k předmětu veřejné zakázky. Mohu přitom konstatovat, že se s tímto zhodnocením v plné míře ztotožňuji, neboť jej považuji za správné, logické a ucelené, pročez na něj na tomto místě v podrobnostech odkazuji. V tomto konkrétním případě, vzhledem k tomu, že se jedná o lhůtu pro doručení žádosti o účast v užším řízení, je třeba lhůtu posuzovat zejména s ohledem na zadavatelem požadované kvalifikační předpoklady, případně s ohledem na časovou náročnost, kterou po potenciálním dodavateli vyžaduje obstarání potřebných dokladů a povolení.
36. Na tomto místě proto doplňuji úvahy Úřadu uvedené v bodech 65 až 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí o důkladnější posouzení přiměřenosti lhůty vzhledem k požadovaným kvalifikačním předpokladům. Úřad se v této souvislosti v napadeném rozhodnutí zaměřoval specificky na jednu konkrétní část kvalifikačních požadavků, jež mohla objektivizovat nezbytnou délku lhůty. Jednalo se o požadavek uvedený v bodu 3.7.1. odst. 1) bod (v) kvalifikační dokumentace na autorizaci osob či jiný obdobný doklad vydaný v jiné zemi než v ČR, který v této jiné zemi opravňuje jeho držitele k výkonu uvedené činnosti a který je v souladu se zákonem č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 18/2004 Sb.**“). Jinými slovy uvedený doklad musí být uznán Českou komorou autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (dále jen „**ČKAIT**“). Pokud inženýr (nebo technik) z členského státu EU, chce v České republice vykonávat některé vybrané činnosti ve výstavbě (viz zákon č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších změn) je povinen podat žádost o uznání své profesní kvalifikace a zařazení do Registru ČKAIT. Dle § 24 odst. 5 zákon č. 18/2004 Sb. je ČKAIT, jakožto uznávací orgán, povinna vydat rozhodnutí o žádosti o uznání bezodkladně, nejpozději však do 60 dnů ode dne doručení žádosti o uznání odborné kvalifikace s předložením všech dokladů uchazeče věcně a místně příslušnému uznávacímu orgánu.
37. Tedy pro případ, že by zájem o účast v zadávacím řízení projevili dodavatelé, jejichž zaměstnanci, prostřednictvím kterých plánují prokázat splnění kvalifikace, by za účelem získání všech požadovaných dokladů k prokázání kvalifikace museli po zveřejnění oznámení o zakázce požádat uznávací orgán (ČKAIT) o vystavení osvědčení o autorizaci, je třeba počítat s plným využitím možné 60 denní lhůty pro vydání dokladu uznávacím orgánem

(srov. k tomu např. rozhodnutí Úřadu ze dne 16. 10. 2013, č. j. ÚOHS-S366/2013/VZ-20111/2013/521/HKu).

38. Jak uvedl Úřad v bodu 68 odůvodnění napadeného rozhodnutí, lhůta byla původně stanovena na 47 dnů, tedy nesplňovala zákonem požadovanou minimální délku, následně byla dne 4. 11. 2016 prodloužena o dalších 66 dní, na celkových 110 dní. V úvahu je tedy třeba vzít prodloužení lhůty o 66 dní, které sama o sobě splňuje zákonem stanovenou minimální délku a rovněž je v ní počítáno s případným uznávacím procesem před ČKAIT s využitím maximální možné lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o uznání kvalifikace. Připomínám, že v souladu s § 48 odst. 6 zákona zadavatel uveřejnil kvalifikační dokumentaci ke dni uveřejnění oznámení zadávacího řízení a jak uvádí ve svém vyjádření zadavatel, ze spisu jsem ověřil, že došlo i k uveřejnění oznámení předběžných informací, což je možné při posuzování přiměřenosti lhůty zohlednit.
39. Opakuji, že v daném případě je klíčová přiměřenost lhůty ve vztahu k prokazování kvalifikace uchazečů. Neurčitý právní pojem přiměřenosti v sobě ale nezahrnuje automaticky povinnost zadavatele stanovit lhůtu takovou, ve které bude schopen prokázat kvalifikaci kupříkladu i dodavatel, který se původně vůbec oblastí plnění předmětu veřejné zakázky nezabýval, jelikož je základním principem kvalifikačních předpokladů vyselektovat právě dodavatele neschopné plnit předmět veřejné zakázky. Tedy při posuzování přiměřenosti lhůty k podání žádosti o účast není na místě poměřovat, jakou minimální dobu potřebuje k nashromáždění potřebných podkladů a oprávnění dodavatel kupříkladu ze zcela odlišné oblasti podnikání. Naopak je podstatné zjistit, zda zadavatel vyžaduje pro obdobný předmět plnění nestandardní požadavky a jak je náročné tyto požadavky splnit pro dodavatele na relevantním trhu. Je tedy zcela legitimní úvaha zadavatele, že potenciálním dodavatelem je dodavatel již disponující určitou elementární způsobilostí pro plnění veřejné zakázky. Poté i lhůta, která s touto myšlenkou pracuje (přičemž přesahuje minimální zákonnou limitaci), není bez dalšího automaticky nepřiměřená. V souvislosti s těmito úvahami ale nelze zohledňovat obecná konstatování navrhovatele, že si větší délku lhůty vyžaduje nutnost náročných předsmluvních vyjednávání. Pro konstatování o přiměřenosti lhůty v této fázi zadávacího řízení je zcela irelevantní, co se navrhovatel domnívá, že by kvalifikačním předpokladem mělo být nebo co by mělo být podmínkou plnění veřejné zakázky, ale je nutné vycházet ze skutečného obsahu kvalifikačních předpokladů. Skutečnosti namítané navrhovatelem pro posouzení kvalifikace nijak podstatné nejsou, a pokud by navrhovatel z následně uveřejněné zadávací dokumentace zjistil, že je pro něj zakázka dle podrobných specifikací nevhodná, není zavázán k podání nabídky. Z počtu podaných žádostí o účast je dále zjevné, že nezanedbatelný okruh dodavatelů v kvalifikačních podmínkách neshledával překážky, které by v tomto smyslu svědčily jen neočekávatelně úzkému okruhu dodavatelů, což by mohlo znamenat, že by byla lhůta případně objektivně nepřiměřená.
40. Z uvedeného vyplývá, že lhůta pro doručení žádosti o účast v užším řízení byla zadavatelem stanovena v dostatečné délce a vyhovuje základním zásadám zadávacího řízení, na čemž nemohou ničeho změnit konstatace navrhovatele o náročnosti předsmluvního vyjednávání.
- K informacím obsaženým v kvalifikační dokumentaci*
41. Navrhovatel namítá, že kvalifikační dokumentace neobsahovala dostatečné informace o plnění veřejné zakázky, což znemožnilo stanovení předpokládané ceny v souladu

se zákonem. Navrhovatel postrádá v kvalifikační dokumentaci informace o financování a požadavek zadavatele na dispozici s obalovnou a Úřad se s touto námitkou dostatečně nevypořádal. K takovému závěru jsem však po přezkoumání napadeného rozhodnutí nedospěl, a to z dále uvedených důvodů.

42. Úřad se s namítanými nedostatky v kvalifikační dokumentaci podrobně zabýval v bodech 73 až 89 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve smyslu již výše uvedeného dodávám, že až ve druhé fázi užšího řízení je zadavatel povinen uveřejnit zadávací dokumentaci. Ta musí být dle § 48 odst. 1 zákona na profilu zadavatele zveřejněna v případě užšího řízení ode dne odeslání výzvy k podání nabídek, nedojde-li jejím zveřejněním k vyrazení nebo ohrožení utajovaných informací. Zadávací dokumentace v souladu s § 44 odst. 1 zákona musí obsahovat vymezení předmětu veřejné zakázky v rozsahu nezbytném pro zpracování nabídky a výčet zadávacích podmínek musí zahrnovat alespoň požadavky stanovené v § 44 odst. 3 zákona, mezi které patří i navrhovatelem namítané chybějící informace.
43. I komentářová literatura uvádí, že v první fázi užšího řízení, jež je zahájena oznámením užšího řízení, „[o]známení obsahuje základní popis předmětu veřejné zakázky, který je posléze specifikován v zadávací dokumentaci. V oznámení si zadavatel rovněž stanoví nejzásadnější požadavky či výhrady“ (viz Raus, D., Neruda, R. Zákon o veřejných zakázkách - Komentář. 1. vydání. Praha: Linde Praha, 2007, 211 s). Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v první fázi, ve které se nacházelo předmětné řízení, nebyl zadavatel povinen uveřejňovat zadávací dokumentaci samotnou. V takovém případě tedy postačovalo, pokud zadavatel obecně specifikoval předmět plnění veřejné zakázky, a to takovým způsobem, aby si případní zájemci byli schopni učinit rámcovou představu o charakteru plnění veřejné zakázky. Současně byl zadavatel povinen specifikovat požadavky na prokázání splnění kvalifikace, neboť splnění těchto požadavků je předpokladem pro účast dodavatele ve druhé fázi užšího řízení a podstatou fáze první.
44. Obsah předmětu plnění veřejné zakázky Úřad cituje v různých částech napadeného rozhodnutí (zejména body 3. a 83.). Vzhledem k tomu, že se jedná o doslovné citace, odkazují pro stručnost na příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno výše, v oznámení by měl být předmět veřejné zakázky vymezen věcně, místně a časově tak, aby si byli potenciální zájemci schopni utvořit rámcovou představu o charakteru veřejné zakázky, tj. o druhu, rozsahu a složitosti zadavatelem poptávaného plnění. První fáze užšího řízení je totiž zaměřena pouze na prokázání splnění kvalifikace zájemců.
45. Teprve ve druhé fázi zadávacího řízení dochází k podání, posouzení a hodnocení nabídek, a to na základě výzvy k podání nabídek adresované zadavatelem těm zájemcům o veřejnou zakázku, kteří prokázali splnění kvalifikace. Součástí druhé fáze se stává zadávací dokumentace. V ní již musí být předmět veřejné zakázky vymezen v souladu s § 44 zákona. Ustálená judikatura správních soudů (srov. k tomu např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. 62 Af 40/2013, a ze dne 26. 9. 2014, sp. zn. 62 Af 43/2013) k otázce podrobností zadávací dokumentace uvádí, že „zejména zadávací dokumentace pak musí uchazečům sloužit coby dostatečně konkrétní, jasný, jednoznačný a srozumitelný zdroj informací o tom, jak mají zpracovat své nabídky, neboť zadávací dokumentace podle § 44 odst. 1 ZVZ vymezuje předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá zadavatel.“

Uvedená judikatura rovněž dále vysvětluje že „[z]adávací dokumentací se tedy rozumí souhrn všech konkrétní požadavků zadavatele na zpracování nabídky. Z těchto požadavků pak následně, nad rámec kritérií obsažených v oznámení zadávacího řízení, vyplynou i podrobná pravidla pro určení, která nabídka je pro zadavatele nejvýhodnější a která se tak stane nabídkou vítěznou. Základem zadávací dokumentace je tedy co nejpřesnější vymezení předmětu veřejné zakázky (tedy plnění, které zadavatel požaduje a ve vztahu k němuž mají být podávány nabídky) i způsobu jeho naceňování (je-li hodnotícím kritériem cena plnění), jenž musí být dodavateli při podávání nabídek dodržen, to vše provedené natolik podrobným, srozumitelným a co do významu jednotlivých údajů jednoznačným způsobem, který umožní samotné sestavení nabídky na nediskriminačním principu, její následné transparentní hodnocení zadavatelem, a to především za dodržení pravidla o porovnatelnosti nabídek, a poté i následné objektivní přezkoumání toho, zda zadavatel hodnotil nabídky takovým způsobem, jakým podle zadávací dokumentace měl, a zda takové hodnocení neporuší některou ze zásad podle § 6 ZVZ.“ Uvedené vyplývá rovněž např. z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2008, sp. zn. 62 Ca 33/2007.

46. S ohledem na výše uvedené považují informace poskytnuté zadavatelem v oznámení o veřejné zakázce a v kvalifikační dokumentaci za dostatečné pro účely první fáze užšího řízení. Navrhovatel v této souvislosti pouze namítá, že byla v rozporu se zákonem stanovena předpokládaná cena veřejné zakázky. Tu přitom zadavatel stanovil ve výši, která překračuje veškeré cenové limity zákona, tudíž nelze nijak dovozovat, že by bylo prostřednictvím předpokládané hodnoty veřejné zakázky manipulováno s výběrem druhu či režimu zadávacího řízení. Zadavatelem stanovená předpokládaná hodnota veřejné zakázky predikuje, že předmětem plnění bude významná veřejná zakázka o značném objemu, což je i s ohledem na předmět plnění a další specifika veřejné zakázky zcela postačující, pro účely první fáze užšího řízení, tedy pro ukotvení rámcové představy potenciálních dodavatelů o poptávaném předmětu plnění. Dále za situace, kdy otázka financování a závazek na dispozici s obalovnou nepředstavují kvalifikační předpoklady, nelze dovodit ze zákona vyplývající nutnost uvedení těchto informací již v kvalifikační dokumentaci a ztotožňují se s Úřadem, že za dané situace mohou představovat povinnou součást až zadávací dokumentace. Přitom v této fázi zadávacího řízení se nelze ani dohadovat, zda vůbec příslušné požadavky bude zadavatel v zadávací dokumentaci vyžadovat.
47. Předmět veřejné zakázky vymezený zadavatelem v bodu II.1.5) oznámení o zahájení zadávacího řízení a v odůvodnění veřejné zakázky obsahující informace o předpokládaném rozsahu stavby, umístění stavby, časové náročnosti a složitosti stavby je dostatečně určitý a umožňuje zájemcům učinit si rámcovou představu o druhu, rozsahu, složitosti a časové náročnosti poptávaného plnění. Ztotožňují se proto se závěry Úřadu, který neshledal namítané pochybení zadavatele.

K technickému kvalifikačnímu předpokladu vymezenému v bodu 3.7.1. kvalifikační dokumentace

48. Navrhovatel nesouhlasí se závěrem Úřadu o zákonnosti požadavku zadavatele stanoveném v bodě 3.7.1. kvalifikační dokumentace na zkušenosti konkrétních osob dodavatele, a to osoby zajišťující odbornou způsobilost v oboru dopravní stavby (stavbyvedoucího) a osoby zajišťující odbornou způsobilost v oboru mosty a inženýrské konstrukce (zástupce

stavbyvedoucího) na prokázání jejich zkušeností se stavbou v jejich oboru o určitém minimálním finančním objemu.

49. Obdobně jako v návrhu k tomu namítá, že zadavatel je oprávněn požadovat pouze autorizaci těchto osob, která deklaruje získání určitého vzdělání, praxe a zkoušek, avšak již nemůže u shora jmenovaných osob požadovat prokázání jejich zkušeností se stavbou o určitém minimálním finančním objemu. To dle navrhovatele vyplývá z poznámky pod čarou uvedené u § 56 odst. 3 písm. c) zákona, podpůrně i z poznámky pod čarou § 54 písm. d) zákona. Schopnost zájemce zakázku realizovat je pak dle navrhovatele prokazována referenčními stavbami zájemce, kde v referencích je uvedeno, že byly realizovány řádně a včas. Skutečnost, že se určitá osoba podílela na realizaci stavby o určitém finančním objemu, proto dle navrhovatele neposkytuje zadavateli žádnou záruku, že tyto stavby byly realizovány řádně a včas.
50. Dle § 50 odst. 3 zákona je veřejný zadavatel povinen omezit rozsah požadované kvalifikace pouze na informace a doklady bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky.
51. Dle § 56 odst. 3 písm. c) zákona k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele pro plnění veřejné zakázky na stavební práce může veřejný zadavatel požadovat osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci dodavatele nebo vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení a osob odpovědných za vedení realizace příslušných stavebních prací.
52. Dle § 56 odst. 5 písm. c) věta první zákona je veřejný zadavatel ve vztahu k technickým kvalifikačním předpokladům povinen v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení vymezit minimální úroveň těchto kvalifikačních předpokladů, odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky.
53. Pod odkazy na poznámku pod čarou v § 56 odst. 3 písm. c) zákona je uveden odkaz na zastaralou, dnes již neplatnou právní úpravu. Poznámka pod čarou však v českém právním řádu nedisponuje normativním charakterem, není ji tedy možné považovat za součást právní normy. Pokud vznikne v důsledku poznámky pod čarou výkladový problém, je rozhodující vlastní pravidlo chování vyjádřené v konkrétním ustanovení právního předpisu. V této souvislosti lze odkázat například na nález Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, kde je uvedeno, že „poznámky pod čarou či vysvětlivky nejsou normativní, přesněji závaznou součástí pravidla chování (např. nálezy ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, sv. 1, č. 25, sv. 4, č. 83, sv. 6, č. 105-109). Proto stejně jako jiné části právního předpisu, jejichž posláním je zlepšit přehlednost předpisu a orientaci v právním řádu (nadpis právního předpisu, označení částí, hlav, dílů, oddílů, paragrafů), jsou i poznámky pod čarou pouhou legislativní pomůckou, která nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování“.
54. Ve vztahu k přezkoumávané věci lze odkázat i na judikaturu vztahující se k poznámce pod čarou k § 56 odst. 4 zákona rozsudek, a to rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2015, č. j. 31 Af 30/2013-90, kde krajský soud konstatoval, že „odkazoval-li § 56 odst. 4 ZVZ stran pojmu „certifikát řízení jakosti podle českých technických norem“ v rozhodném znění skrze poznámku pod čarou na zákon č. 22/1997 Sb., nelze prima facie dovozovat, že jde pouze a jedině o certifikát vydaný podle tohoto zákona“.

55. Z ustálené judikatury tedy vyplývá, že poznámku pod čarou nelze vnímat jako závazné pravidlo sloužící pro výklad právního předpisu. Není tedy pro posouzení zákonnosti požadavku zadavatele směrodatná.
56. Dle ustálené rozhodovací praxe účelem kvalifikace je „[...] objektivním, transparentním a nediskriminačním způsobem zajistit, aby zadavatel zvolil konkrétního dodavatele plnění, jež představuje příslušnou veřejnou zakázku, výlučně z okruhu subjektů, jež poskytují obecné, odborné, finanční, právní, kvalitativní a jiné záruky své schopnosti veřejnou zakázku řádně, včas, kvalitně a bezpečně realizovat“, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2006, č. j. 62 Ca 12/2006 – 600, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2007, č. j. 7 Afs 27/2007 – 707.
57. K otázce smyslu technických kvalifikačních předpokladů se vyjádřil rovněž Krajský soud v Brně, který v rozsudku ze dne 19. 7. 2011, č. j. 62 Af 16/2010 – 53 konstatoval, že „[m]á-li zdejší soud vyjít ze samotného účelu stanovení technických kvalifikačních předpokladů, pak ten směřuje k zajištění faktické realizace veřejné zakázky toliko takovými dodavateli, kteří k tomu prokazatelně mají dostatečnou technickou způsobilost. [...] Zadavatelem uplatněné požadavky na splnění technických kvalifikačních požadavků tedy mají zajistit, aby se o přidělení veřejné zakázky účinně ucházeli pouze ti dodavatelé, kteří jsou ve skutečnosti schopni po stránce technické a materiální tuto zakázku v případě jejich úspěchu v zadávacím řízení po přidělení veřejné zakázky též plnit.“
58. Obdobně např. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 4. 10. 2006, sp. zn. 62 Ca 17/2006, „[...]předesílá, že základním smyslem posuzování splnění kvalifikace je zajistit, aby zadavatel volil konkrétního dodavatele veřejné zakázky pouze z okruhu takových subjektů, které poskytují veškeré záruky o své schopnosti veřejnou zakázku řádně, včas, kvalitně a bezpečně realizovat. Volba vhodných kritérií pro hodnocení kvalifikace a jejich důsledná aplikace je předpokladem řádného průběhu dalších fází zadávacího řízení, zejména posuzování a hodnocení nabídek, a tím rovněž zajištění hlavního účelu legálních pravidel pro zadávání veřejných zakázek, kterým je efektivní vynakládání veřejných prostředků a zajištění účinné soutěže na předmětných relevantních trzích.“
59. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2013, č. j. 7 Afs 44/2013-37, uvedl, že „je na uvážení zadavatele, jaké a jak podrobné podmínky účasti na veřejné zakázce nastaví. V souladu s výše uvedeným však požadavky k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů musí být přípustné a i samotný důvod jejich vyžadování musí být v souladu se základními zásadami upravenými v § 6 zákona o veřejných zakázkách, podle kterých je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Stanovení minimální úrovně předpokladů musí navíc odpovídat druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky (§ 56 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách) a také s ním musí důvodně souviset (§ 50 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách). Naplnění těchto zásad směřuje k cíli samotného zákona, a to zajištění rovného konkurenčního prostředí při nakládání s veřejnými prostředky. Zásada zákazu diskriminace tak společně s ostatními základními zásadami (transparentnosti, rovného zacházení) prochází skrze celou zákonnou úpravu a nutně se musí odrazit v každém vnějším výstupu zadavatele. Pouhý požadavek na dodržování uvedených zásad by však byl v rámci bezbřehého a ničím neregulovaného procesu prakticky nekontrolovatelný, a tedy neprosaditelný. Z tohoto důvodu zákon o veřejných zakázkách obsahuje kromě základních

zásad také soubor relativně podrobných a prostor pro úvahu zadavatele neponechávajících ustanovení, upravujících samotný proces zadávání veřejných zakázek. Vedle toho zákon o veřejných zakázkách obsahuje ustanovení poskytující zadavateli možnost klást na dodavatele konkrétní požadavky. S ohledem na individuální povahu každé zakázky je pak zadavateli ponechána velká míra volnosti. Zadavatel může např. v technických podmínkách nebo v kvalifikačních požadavcích stanovit konkrétní požadavky, bez jejichž splnění se dodavatel nemůže o veřejnou zakázku úspěšně ucházet. Jejich stanovením tak přímo ovlivňuje okruh možných dodavatelů. Z tohoto důvodu je zapotřebí k počtu a míře takových požadavků přistupovat striktně v duchu výše uvedených zásad (blíže viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2011, č. j. 5 Afs 78/2010 – 186, ze dne 20. prosince 2012, č. j. 1 Afs 66/2012 – 64, ze dne 27. června 2013, č. j. 1 Afs 20/2013 - 47, všechny na www.nssoud.cz). Co se týče konkrétních požadavků na dodavatele, úprava v zákoně o veřejných zakázkách umožňuje zadavateli zvolit si z nich takové, které považuje ve vztahu k předmětu zakázky za nezbytné. Protože se jedná převážně o ustanovení ponechávající zadavateli prostor pro úvahu, musí být potřeba takového požadavku odůvodnitelná. To znamená, že čím podrobnější a přísnější požadavky zadavatel zvolí, tím vyšší nároky budou kladeny na jejich odůvodnění.“

60. V této souvislosti je potřeba nezapomínat na základní zásady zadávacího řízení stanovené v § 6 zákona, se kterými musí být zadavatelem požadované kvalifikační předpoklady v souladu. Obdobně jako Úřad proto musím odkázat na soudy často zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 - 152, publikovaný pod č. 1771/2009 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud na základě podrobné argumentace dospěl k závěru, že „[z]a skrytou formu nepřípustné diskriminace v zadávacích řízeních je třeba považovat i takový postup, pokud zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením takových technických kvalifikačních předpokladů, které jsou zjevně nepřiměřené ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, v důsledku čehož je zřejmé, že zakázku mohou splnit toliko někteří z dodavatelů (potenciálních uchazečů), jež by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými. Někteří z dodavatelů totiž mají v takovém případě a priori znemožněnu účast v zadávacím řízení, byť by předmět veřejné zakázky mohli realizovat stejně úspěšně jako dodavatelé ostatní. Tím se znemožňuje dosažení cíle zákona o veřejných zakázkách, tedy zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli“.
61. Vymezení kvalifikačních předpokladů je tedy výlučnou pravomocí zadavatele, přičemž zadavatel je povinen po uchazečích (zájemcích) požadovat splnění základních kvalifikačních předpokladů a profesních kvalifikačních předpokladů, oproti technickým kvalifikačním předpokladům, jejichž splnění má zadavatel po uchazečích (zájemcích) možnost požadovat. Technické kvalifikační předpoklady nicméně ve vztahu ke kvalifikaci představují významný institut, neboť smyslem stanovení technických kvalifikačních předpokladů je eliminace dodavatelů, kteří nemají dostatečné zkušenosti s předmětem zadávané veřejné zakázky, případně nemají dostatečné personální, odborné a materiální zabezpečení, což vede ke zcela legitimní selekci takových dodavatelů, jejichž kvalifikace, resp. její absence by mohla vzbuzovat oprávněné pochybnosti o řádnosti a včasnosti jimi poskytovaného plnění. Institut technických kvalifikačních předpokladů tak zcela zásadním způsobem zasahuje do samotného plnění předmětu veřejné zakázky, když eliminuje dodavatele, kteří nejsou schopni řádným způsobem plnit předmět veřejné zakázky. Účast ve druhé fázi užšího řízení

je potom vyhrazena pouze takovým dodavatelům, kteří prokáží splnění kvalifikačních předpokladů podle zákonem a zadavatelem stanovených požadavků v první fázi zadávacího řízení, neboť pouze kvalifikovaným dodavatelům je adresována výzva k podání nabídky.

62. Ve světle shora uvedené judikatury tedy Úřad správně odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 87/2008 ze dne 9. 7. 2009 a přistoupil k posouzení návrhovatelem napadeného kvalifikačního předpokladu stanoveného u osoby stavbyvedoucího a zástupce stavbyvedoucího, spočívajícím v požadavku na zkušenost se stavbou v jejich oboru o určitém minimálním finančním objemu, k čemuž trefně citoval i z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 63/2014 ze dne 30. 9. 2014.
63. Konkrétně se jednalo o požadavek na zkušenost s minimálně jednou dokončenou nebo zprovozněnou silniční dopravní stavbou ve finančním objemu minimálně 500 mil. Kč bez DPH u osoby zajišťující odbornou způsobilost v oboru dopravní stavby (stavbyvedoucího); a o požadavek na zkušenost s minimálně jednou dokončenou nebo zprovozněnou mostní stavbou ve finančním objemu minimálně 25 mil. Kč bez DPH u osoby zajišťující odbornou způsobilost v oboru mosty a inženýrské konstrukce (zástupce stavbyvedoucího).
64. Úřad při provedeném posouzení zákonnosti uvedeného kvalifikačního předpokladu správně přihlédl:
 - k charakteru poptávaného plnění jeho rozsahu a složitosti (viz zadavatelem vymezený předmět plnění veřejné zakázky Úřadem citovaný v bodě 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí – ve zkratce se jedná o výstavbu nové komunikace dálničního typu prostřednictvím rozšíření současné silnice s výškovou úpravou a práce na souběžné komunikaci), jedná se tedy o rozsáhlou dopravní stavbu;
 - k pracovním pozicím, které mají vykonávat osoby, jichž se zadavatelův požadavek týkal. Jedná se o stavbyvedoucího a zástupce stavbyvedoucího, tedy pracovní pozice, jež jsou pro řádné a včasné plnění zcela zásadní, přičemž obě jsou pozicemi vysoce odbornými, přičemž na každou je kladena odbornost v odlišném oboru stavebních činností (dopravní stavby v případě stavbyvedoucího a mosty a inženýrské konstrukce v případě zástupce stavbyvedoucího), což nasvědčuje tomu, že zadavatel chtěl mít, v co nejvyšší možné míře, pokrytu odbornou kvalifikaci pro zadávané plnění; s tím souvisí i přihlédnutí k tomu, zda je uvedený požadavek způsobilý zadavateli poskytnout představu o zkušenostech a dovednostech dané osoby;
 - k finančnímu objemu referenční zakázky (jedna silniční stavba o finančním objemu 500 mil. Kč u stavbyvedoucího a jedna mostní stavba o finančním objemu 25 mil. Kč u zástupce stavbyvedoucího), ve vztahu k předpokládané hodnotě veřejné zakázky (1 153 239 377 Kč bez DPH), kdy zkušenost s realizací takové zakázky, která není ani v jednom z uvedených požadavků nepřiměřená rozsahu a předpokládané hodnotě veřejné zakázky, může zadavateli poskytnout představu o tom, zda je osoba v uvedené pozici schopna zajistit kvalifikovaný dohled nad stavbou rozsáhlého charakteru.
65. S provedeným posouzením zákonnosti požadavku na zkušenost se stavbou o určitém finančním objemu u osoby stavbyvedoucího a u osoby zástupce stavbyvedoucího se

i vzhledem k výše citovaným závěrům soudů plně ztotožňuji. Napadený technických kvalifikačních předpoklad je odůvodněný, odpovídá druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky a současné judikatuře.

66. Navrhovatel dále namítá, že Úřad se nevypořádal s námitkou, že u osoby zástupce stavbyvedoucího je vyžadována praxe na pozici stavbyvedoucího.
67. Ani s touto námitkou navrhovatele nemohu souhlasit. Jak bylo uvedeno shora, Úřad se zabýval odůvodněností požadavku zadavatele jak ve vztahu k osobě stavbyvedoucího, tak i ve vztahu k osobě zástupce stavbyvedoucího, když uvedené vypořádával souběžně v bodech 108 až 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí. I u osoby zástupce stavbyvedoucího se jedná o osobu zastávající neméně významnou pozici v týmu specialistů podílejících se na plnění veřejné zakázky. Je třeba zdůraznit, že předmětem veřejné zakázky je stavba silnice, která musí splňovat kritéria kladená na dálniční komunikace. Předpokládaná doba plnění veřejné zakázky je nastavena na 3 roky od data zahájení prací, což jen dokládá náročnost projektu. Zároveň v případě stavebních prací předmětného časového rozsahu je zcela pochopitelné klást důraz na vzájemnou zastupitelnost stavbyvedoucího a jeho zástupce, jako to učinil Úřad v napadeném rozhodnutí. Přitom došlo ze strany zadavatele ke zjevnému odlišení významu obou specialistů prostřednictvím hodnoty příslušné referenční stavby, která je u zástupce stavbyvedoucího pětiprocentní oproti referenční stavbě požadované u specialisty pro pozici stavbyvedoucího. Z kvalifikačních předpokladů také vyplynulo, že se má jednat o zástupce stavbyvedoucího pro celou stavbu, přitom ale sám musel být stavbyvedoucím u mostní stavby jen o zlomkové hodnotě veřejné zakázky, a to za dobu 5 leté praxe. Na takovémto kvalifikačním předpokladu v daném případě neshledávám ničeho diskriminačního a nepřiměřeného.
68. Závěrem k tomu už jen obecně podotýkám, že požadavek zadavatele na zkušenosti určitých osob s plněním veřejné zakázky o určité prahové hodnotě není v praxi zcela neobvyklý, jak ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 As 63/2014-28 citovaného Úřadem v napadeném rozhodnutí. V nyní přezkoumávané věci bylo dovozeno, že tento zadavatelův požadavek ve své konkrétní podobě byl zcela přiměřený rozsahu a předmětu plnění veřejné zakázky, proto jej lze označit za zcela souladný se zákonem. Nepřísluší mi přitom posuzovat, do jaké míry takový požadavek fakticky zajistí řádnou a včasnou realizaci veřejné zakázky, jak upozorňuje navrhovatel, neboť z pohledu orgánu dohledu je zásadní pouze to, zda-li předmětný požadavek vyhovuje dikci zákona, což se v daném případě stalo. Z obdobných důvodů se ani nedomnívám, že by předmětný kvalifikační předpoklad směřoval k omezení okruhu potenciálních dodavatelů, jež by mohli veřejnou zakázku plnit. Jak již bylo několikrát řečeno, šetřený požadavek byl zcela proporcionální všem specifikům dané veřejné zakázky.

K části návrhu směřující proti dodatečným informacím

69. V souvislosti se zamítnutím části návrhu, pro kterou dle Úřadu nebyl navrhovatel oprávněnou osobou k jeho podání, navrhovatel namítal, že napadá dodatečné informace co do obsahu v tom smyslu, že na řadu dotazů bylo odpovězeno obecně. Jinými slovy navrhovatel napadá to, že v dodatečných informacích něco chybí, že tam něco uvedeno není, resp. že něco zadavatel do svého vysvětlení nezahrnul.

70. Tak jak v rozkladu navrhovatel uvádí, obsah dodatečných informací, kterým jsou měněny zadávací podmínky či kupříkladu kvalifikační dokumentace, je po jejich vydání vtělen do těchto dokumentů a v případě námitek a následného návrhu již stěžovatel eventuálně brojí proti zadavatelem novelizované podobě zadávacích podmínek. V daném případě je co do výroku II. napadeného rozhodnutí situace odlišná. Navrhovatel do svého návrhu začlenil námitku, že v dodatečných informacích něco absentuje. Z podstaty věci je přitom zřejmé, že tato „absence“ nemůže být včleněna do zadávacích podmínek, resp. kvalifikační dokumentace. Ač tedy navrhovatel uvádí, že jeho výtka směřovala co do obsahu dodatečných informací, pravdou je, že napadá sám postup zadavatele při poskytování dodatečných informací. Navrhovatelem je brojeno proti postupu, kdy zadavatel údajně na nějakou otázku neodpověděl, resp. odpověděl nedostatečně. Nápravu by zadavatel v takovém případě sjednal vydáním nových, případně doplněných, dodatečných informací, kterými by mohly, ale také nemusely, být změněny zadávací podmínky, resp. kvalifikační dokumentace. Zatímco na základě návrhu proti zadávacím podmínkám samotným bývá případně rušeno celé zadávací řízení, návrhu proti způsobu poskytnutí dodatečných informací by bylo možné vyhovět jiným způsobem. To je důvodem, proč Úřad tyto části návrhu oddělil a samostatně o nich rozhodl.
71. Zároveň jsem přezkoumal, že Úřad posoudil a vypořádal námitky navrhovatele, které směřovaly proti obsahu dodatečných informací, kterými zadavatel doplňoval kvalifikační dokumentaci (viz body 81 a násl. napadeného rozhodnutí).
72. Co se však týče absentujících sdělení zadavatele, proti těm nesměřují (a ani směřovat nemohou) meritorní námitky navrhovatele. A pokud chtěl navrhovatel brojit proti samotnému úkonu zadavatele, v rámci něhož se zadavatel údajně opomněl podrobněji vyjádřit k položeným dotazům, byl povinen specificky proti takovému úkonu podat námitky. Neučinil tak, což v rozkladu nerozporuje, proto ani v odůvodnění výroku II. napadeného rozhodnutí neshledávám nesoulad se zákonem.
73. Připomínám, že pro část návrhu odpovídající výroku II. napadeného rozhodnutí se měl Úřad zabývat postupem zadavatele při poskytování dodatečných informací, a v tomto smyslu navrhovatel v rozkladu nic nenamítá. Pokud i přes své označení v rozkladu měla závěrečná výtka navrhovatele znamenat, že se Úřad k nějaké dílčí části návrhu nevyjádřil, pak uvádím, že se jedná o námitku bez jakékoli konkretizace, a proto se jí nelze v tomto rozhodnutí zabývat.

K zákonnosti rozhodnutí

74. Ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu jsem přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a jeho věcnou správnost v rozsahu vznesených námitek a současně jsem přezkoumal i zákonnost postupu Úřadu, který vydání napadeného rozhodnutí předcházel, když napadené rozhodnutí jsem shledal zákonným a věcně správným. Úřad ve správním řízení dostatečně zjistil skutkový stav věci tak, aby mohl posoudit, zda byly splněny podmínky pro uložení nápravného opatření ve smyslu § 118 odst. 1 zákona. Současně Úřad všechny podklady pro vydání rozhodnutí řádně označil a uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a které ho vedly k závěru, že nebyly splněny podmínky pro uložení nápravného opatření, přičemž zjištěný skutkový stav přezkoumal z hlediska naplnění zákonných ustanovení. Dále Úřad

vedl a aplikoval správné právní normy v jejich správném znění a současně dostatečně odůvodnil jejich použití.

75. Nelze tedy po přezkoumání napadeného rozhodnutí přisvědčit tvrzením navrhovatele, že by bylo napadené rozhodnutí bylo jakkoli nesprávné či nezákonné. Závěry Úřadu, obsažené v napadeném rozhodnutí, jsou opřeny o právní normy a judikaturu, jsou dostatečně odůvodněny a jsou vnitřně logicky uspořádané. Závěrem tedy shrnuji, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem, když návrh navrhovatele na uložení nápravného opatření spočívajícího ve zrušení zadávacího řízení zamítl.

VI. Závěr

76. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
77. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Ředitelství silnic a dálnic ČR, Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4
2. Mgr. Filip Toul, advokát, Lannova 16/13, 370 01 České Budějovice

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy